

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.130 van 3 mei 2012
in de zaak A. 197.773/IX-6951**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascal Lahousse
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Leopoldstraat 64
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE BOORTMEERBEEK-HAACHT-
KEERBERGEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Cies Gysen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 september 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 16 juni 2009 van de politieraad van de politiezone Boortmeerbeek-Haacht-Keerbergen waarbij de enige CALog-betrekking van het niveau A wordt ingedeeld in de klasse A2, alsook van de beslissing van 16 juni 2009 van diezelfde politieraad waarbij aan de voormelde betrekking de loonschaal A21 wordt verbonden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 april 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ilse Arnouts, die loco advocaat Pascal Lahousse verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Johan Geerts, die loco advocaat Cies Gysen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Reglementair kader

3.1. Artikel 121 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna ook: WGP), zoals vervangen bij wet van 26 april 2002, bepaalt dat de nadere regels van het statuut van de personeelsleden van het operationeel en het administratief en logistiek kader van de politiediensten worden bepaald door de Koning.

In uitvoering hiervan bepaalt artikel II.III.14 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van

de politiediensten (hierna: RPPol), zoals vervangen bij koninklijk besluit van 23 maart 2007, het volgende:

“§ 1. Het niveau A bevat vijf klassen, genummerd van A1 tot A5, waaraan de volgende loonschalen zijn verbonden:

1° klasse A1 bevat de loonschalen A11, A12, A21, A22 en A23;

2° klasse A2 bevat de loonschalen A21, A22 en A23;

3° klasse A3 bevat de loonschalen A31, A32 en A33;

4° klasse A4 bevat de loonschalen A41, A42 en A43;

5° klasse A5 bevat de loonschalen A51, A52 en A53.

De eerstgenoemde loonschaal van de loonschalengroep die aan de klasse is verbonden, wordt de basisloonschaal van die klasse genoemd.

§ 2. De personeelsleden bekleed met een bijzondere graad van niveau A, behoren minstens tot klasse A2.

§ 3. De personeelsleden van het niveau A die beantwoorden aan de wettelijke voorwaarden om het ambt van preventieadviseur uit te oefenen en effectief voor deze functie zijn aangewezen, behoren minstens tot klasse A2.

De personeelsleden die geselecteerd zijn voor een ambt van preventieadviseur en die nog niet beantwoorden aan de wettelijke voorwaarden om dit ambt uit te oefenen, behoren tot de klasse A1.

§ 4. De ambten van niveau A worden in de klassen ingedeeld na een weging op basis van een matrix met twee assen met de volgende criteria:

1° as ‘omkadering’:

- hiërarchie in dalende lijn;
- hiërarchie in stijgende lijn;
- budgettaire verantwoordelijkheid;
- autonomie in het raam van personeelsbeheer;

2° as ‘bijdrage’:

- opleidingsniveau vereist voor de uitoefening van de functie;
- ervaring vereist voor de uitoefening van de functie;
- complexiteit van de te behandelen problemen;
- invloed van de functie.

De minister kan daaromtrent nadere regels vaststellen.”

3.2. In uitvoering van de laatstvermelde bepaling, heeft de minister van Binnenlandse Zaken op 5 juni 2007 een ministerieel besluit uitgevaardigd betreffende de weging van de functies van het niveau A van het administratief en logistiek kader van de politiediensten (hierna: ministerieel besluit van 5 juni 2007). Daarin worden de criteria, vermeld in artikel II.III.14, § 4, RPPol, nader omschreven, worden de mogelijke scores en hun coëfficiënten per criterium

bepaald en wordt de globale score aan de overeenstemmende klasse gelinkt. Dit besluit heeft uitwerking met ingang van 1 januari 2007. Eveneens op 5 juni 2007 wordt een ministeriële omzendbrief GPI 60 uitgevaardigd betreffende de weging van de functies van het niveau A van het administratief en logistiek kader van de politiediensten (hierna: omzendbrief GPI 60 van 5 juni 2007).

IV. Feiten

4.1. Op 28 februari 2008 beslist de politieraad van de politiezone Boortmeerbeek-Haacht-Keerbergen om de enige betrekking van adviseur van het niveau A in de personeelsformatie van het administratief en logistiek personeel (CAlLog-personeel) van de lokale politie vacant te verklaren.

In de functiebeschrijving wordt als bestaansreden van de functie vermeld: “Beleid van de diensten Personeel, Logistiek en ICT, onder leiding van de korpschef”. Bij de weging van de functie wordt voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn” op de as “omkadering” aangegeven dat de functie rekenschap aflegt aan de korpschef. Voor dit criterium worden drie punten toegekend. Voor het criterium “budgettaire verantwoordelijkheid” worden eveneens drie punten toegekend, op grond van de volgende verantwoording: “betrokkene dient naar de nabije toekomst toe het financieel gebeuren volledig over te nemen, het voeren van een boekhouding en uitoefenen van de functie van bijzonder rekenplichtige inbegrepen”. De functie wordt volgens de functiebeschrijving ingedeeld in de klasse A2.

De verzoeker, die werkzaam is als adviseur bij de federale politie, kandideert als enige voor de voormelde betrekking en wordt op 27 juni 2008 door de politieraad van de politiezone Boortmeerbeek-Haacht-Keerbergen voor de functie voorgedragen. Hij legt op 8 september 2008 de eed af voor het politiecollege van de voornoemde politiezone.

4.2. Met toepassing van de omzendbrief GPI 60 van 5 juni 2007 wordt de weging van de functie van adviseur Personeel, Logistiek, ICT en

Financiën voorgelegd aan de wegingscommissie van de directie van de mobiliteit en het personeelsbeheer (DGS/DSP) van de Federale Politie, die de voorgestelde weging en indeling in de klasse A2 bijvalt. Met betrekking tot de weging van de budgettaire verantwoordelijkheid maakt de wegingscommissie de volgende opmerking:

“Voor zover de functie (als bijzonder rekenplichtige) van de politieraad en/of het politiecollege delegatie heeft gekregen om namens de zone juridische verbintenissen met budgettaire impact aan te gaan kunnen voor dit criterium punten worden toegekend. Indien dit niet het geval is, moet voor dit criterium de score 0 worden toegekend. De overige elementen van de rechtvaardiging beantwoorden niet aan de vereisten van dit criterium.”

Het advies van de wegingscommissie wordt in augustus 2008 aan de korpschef van de politiezone Boortmeerbeek-Haacht-Keerbergen meegedeeld.

4.3. Met een e-mailbericht van 19 september 2008 deelt de verzoeker aan de korpschef mee dat hij het niet eens is met deze weging. Hij voert aan dat hem als bijzonder rekenplichtige voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn” vier punten moeten worden toegekend, omdat rekenschap dient te worden afgelegd aan de politieke overheid. Dit zou de weging van de functie van adviseur op een globale score brengen die leidt tot de toekenning van de loonschaal A31.

Op 1 december 2008 stemt het politiecollege in met het voorstel van de korpschef om aan de wegingscommissie een heroverweging te vragen van de functie van de verzoeker, teneinde alsnog de toekenning van de loonschaal A31 te verkrijgen.

4.4. Inmiddels heeft de wegingscommissie reeds met een brief van 28 november 2008 haar nieuw advies meegedeeld. Zij houdt staande dat voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn” slechts drie punten kunnen worden toegekend.

4.5. Op 16 december 2008 beslist de politieraad dat de functie van adviseur “Personeel, ICT, Financiën en bijzonder rekenplichtige” wordt “[ingeschaald] in de klasse A21”.

4.6. Op 20 januari 2009 beslist de politieraad om een eervol einde te stellen aan de aanduiding van de dienstdoende bijzonder rekenplichtige en de verzoeker aan te wijzen om met ingang van 1 april 2009 de functie van bijzonder rekenplichtige op te nemen.

De politieraad overweegt “dat de taken van de bijzonder rekenplichtige opgenomen zijn in de functiebeschrijving van de adviseur niveau A waardoor er geen bijkomende vergoeding wordt voorzien voor de functiehouder, maar er wel na verloop van tijd op basis van de ervaring een herziening van de functieweging kan overwogen worden met als mogelijk effect de toekenning van een eventuele bijkomende vergoeding waarvan de hoogte later te bepalen is wanneer er significante taaklasttoename vastgesteld wordt”.

4.7. Op 24 maart 2009 weigert de verzoeker voor de politieraad de eed af te leggen als bijzonder rekenplichtige.

Op diezelfde datum beslist de politieraad om de financieel beheerder van de gemeente Keerbergen met ingang van 1 april 2009 aan te stellen als bijzonder rekenplichtige van de politiezone en haar daarvoor “de wettelijk voorziene vergoedingen toe te kennen”.

4.8. Inmiddels heeft de verzoeker op 7 februari 2009 bij het politiecollege bezwaar aangetekend tegen de beslissing van de politieraad van 16 december 2008. Hij stelt dat de wegingscommissie niet voldoende op de hoogte was van de feitelijke toestand in de zone. Hij voert aan dat zijn functie de taken van twee commissarissen-diensthooften en één rekenplichtige cumuleert en dat ze aldus bijna alle niet-operationele taken omvat. Volgens de verzoeker moet de weging daarmee in overeenstemming zijn. Hij haalt de situatie aan in een aantal

andere zones waar de CAlLog-personeelsleden van het niveau A, al dan niet rekenplichtig, ingeschaald worden in de klasse A3. Op basis van een door hemzelf gegeven omschrijving van de inhoud van de taak van bijzonder rekenplichtige stelt de verzoeker dat indien men deze taak naar behoren wil uitvoeren, ze meer dan 50 % van de tijd vergt. Hij wijst er ook op dat in een bijkomend ICT-personeelslid is voorzien, zodat het aantal personen onder zijn gezag op tien komt, wat op zich reeds moet resulteren in een inschaling in de klasse A3, ongeacht de tijdsbesteding als rekenplichtige. Hij vraagt aan de politieraad om zijn beslissing over de inschaling in te trekken en de inschaling te wijzigen naar de klasse A3, alsook de vergoeding voor de bijzonder rekenplichtige vast te stellen overeenkomstig de bepalingen van artikel 32 WGP en artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 januari 2007 betreffende de overgang van sommige gewestelijke ontvangers die bijzonder rekenplichtige zijn van een politiezone naar het administratief en logistiek kader van de lokale politie (hierna ook: het koninklijk besluit van 22 januari 2007).

4.9. Op 19 februari 2009 heeft de verzoeker ook bij de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant een bezwaar ingediend tegen de beslissing van de politieraad van 16 december 2008 waarbij hij wordt ingedeeld in de klasse A2.

Op 22 april 2009 schorst de gouverneur deze beslissing, omdat de politieraad niet voorafgaandelijk het organiek kader heeft aangepast en heeft voorzien in een betrekking van adviseur A2.

4.10. Op 16 juni 2009 beslist de politieraad zijn geschorste besluit van 16 december 2008 in te trekken.

Tijdens diezelfde vergadering neemt de politieraad enerzijds een besluit waarbij het CAlLog-kader wordt vastgesteld met één betrekking van het niveau A in de klasse A2, en anderzijds een besluit waarbij aan de functiehouder de loonschaal A21 wordt toegekend.

Deze besluiten maken respectievelijk het eerste en het tweede voorwerp uit van het voorliggende beroep.

4.11. Met een e-mailbericht van 10 augustus 2010 wordt de verzoeker van deze besluiten in kennis gesteld.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

5. De verwerende partij werpt vooreerst als exceptie van onontvankelijkheid op dat het beroep laattijdig is ingesteld.

Zij betoogt dat de bestreden besluiten geen individuele beslissingen zijn die aan de verzoeker dienden te worden betekend, maar wel onderworpen waren aan strikte bepalingen inzake publiciteit. Met toepassing van artikel 85 WGP dienden ze, zoals alle beslissingen van de politieraad, door aanplakking te worden bekendgemaakt. Aangezien de verzoeker in een leidinggevende functie werkzaam is in de zone, kan niet worden ontkend dat hij op de hoogte is van deze bekendmakingsvoorschriften. Minstens kan hij worden geacht daarvan op de hoogte te zijn. Gelet op zijn functie heeft de verzoeker derhalve kennis van alle beslissingen van de politieraad bij de aanplakking en de verzending van de lijst “met een beknopte omschrijving van de daarin geregelde aangelegenheden” aan de gouverneur.

Volgens de verwerende partij heeft de bekendmaking van de bestreden besluiten de beroepstermijn daartegen doen ingaan. Deze besluiten werden ter inzage gelegd tot en met 17 juli 2009, zodat de beroepstermijn op 18 juli 2009 is aangevangen en op de datum van het instellen van het voorliggende beroep ruimschoots is verstreken.

6. Voorts werpt de verwerende partij als exceptie van onontvankelijkheid op dat de verzoeker het rechtens vereiste belang bij zijn beroep mist.

Zij voert aan dat verzoekers middelen erop gericht zijn te laten vaststellen dat zijn functie onterecht is ingedeeld in de klasse A2 met de loonschaal A21 en dat deze functie dient te worden ingedeeld in de klasse A3 omdat ze naast zijn taken van adviseur van niveau A ook nog de taak van bijzonder rekenplichtige van de politiezone omvat. Aangezien de verzoeker evenwel weigert de taak van bijzonder rekenplichtige op te nemen en iemand anders als rekenplichtige werd aangesteld, kan een vernietiging van de bestreden besluiten er niet toe leiden dat de verzoeker in een hogere klasse wordt ingedeeld en hem een hogere loonschaal wordt toegekend. Daarbij komt nog dat de verzoeker vanaf 1 november 2010 tot 31 oktober 2012 verlof wegens persoonlijke aangelegenheden geniet, zodat hij tot de laatstgenoemde datum zelfs niet benoemd kan worden als rekenplichtige van de politiezone.

7. De verzoeker repliceert op de exceptie van laattijdigheid van het beroep dat hij pas op 10 augustus 2010 door de verwerende partij in kennis is gesteld van de bestreden besluiten. Voorts laat hij gelden dat de verwerende partij zich thans weliswaar beroept op de aanplakking van de bestreden besluiten overeenkomstig artikel 85 WGP, maar helemaal niet aantoont dat zij haar wettelijke verplichtingen op dit vlak heeft nageleefd. De verzoeker stelt dat aangezien hij op de hoogte was van de reglementering, hij zijn raadsman de opdracht had gegeven om de verwerende partij in gebreke te stellen, wat pas op 10 augustus 2010 tot resultaat heeft geleid, zodat het voorliggende beroep wel degelijk binnen de voorgeschreven beroepstermijn is ingesteld.

8. Op de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens gemis aan belang repliceert de verzoeker dat hij niet heeft geweigerd de eed af te leggen, maar dat hij eerst een antwoord wou krijgen op enkele cruciale vragen die hij aan de politieraad had gesteld. Hij voegt eraan toe dat hij bij de aanvang van

zijn tewerkstelling een “onwaarschijnlijke knoeiboel” had aangetroffen van facturen en rekeningen en dat geen enkele jaarrekening van de voorbije zeven jaren viel te bespeuren. Aangezien de functie van rekenplichtige kan leiden tot een zware persoonlijke verantwoordelijkheid, wou hij eerst meer duidelijkheid verkrijgen. Dit impliceert evenwel niet dat hij geen rechtmatig belang bij zijn beroep meer zou hebben. Ook de omstandigheid dat hij een verlof wegens persoonlijke aangelegenheden heeft verkregen, doet aan zijn belang geen afbreuk, vermits hij na de afloop daarvan zijn ambt opnieuw zal opnemen.

Beoordeling

9. Luidens artikel 4, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: algemeen procedurereglement) verjaren de beroepen tot nietigverklaring zestig dagen nadat de bestreden akten, reglementen of beslissingen worden bekendgemaakt of betekend. Indien ze noch bekendgemaakt, noch betekend dienen te worden, gaat de termijn in met de dag waarop de verzoeker ervan kennis heeft gekregen.

10. De wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, bevat geen bepaling die een lokale politiezone verplicht de beslissingen van de politieraad als zodanig, in hun geheel of bij uittreksel, bekend te maken.

Artikel 85 van deze wet verplicht de politiezone wel om met een aanplakbrief bekend te maken dat aan de provinciegouverneur een lijst is bezorgd “met een beknopte omschrijving van de daarin geregelde aangelegenheden” en daarbij mede te delen welke de agenda van de vergadering was en waar de lijst geconsulteerd kan worden. Deze verplichting is opgenomen in de afdeling “Algemeen administratief toezicht op overige handelingen van de gemeentelijke instellingen” van hoofdstuk V - “Het specifiek toezicht”. De bepaling vergemakkelijkt de toegang van de burger tot de toezichthoudende overheid en laat

hem toe reeds van de administratieve overheid en zonder plichtplegingen een antwoord te verkrijgen op zijn bezwaren tegen een beslissing die hem grieft. In die zin kan een bezwaar bij de toezichthoudende overheid rechtsgedingen voorkomen.

Zoals de Raad van State heeft geoordeeld in zijn arrest Laurent, nr. 212.773 van 26 april 2011, en voor de thans voorliggende zaak bevestigt, zou deze wetsbepaling oneigenlijk worden gebruikt wanneer wordt aangenomen dat het aanplakken van het bericht als bepaald in artikel 85 WGP ook de termijn doet ingaan voor het indienen van een annulatieberoep. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet kan ook niet worden opgemaakt dat zulks de bedoeling van de wetgever is geweest. Deze bekendmaking wordt dan ook niet in aanmerking genomen voor de berekening van de beroepstermijn overeenkomstig artikel 4, derde lid, van het algemeen procedurereglement.

11. Voorts moet de verwerende partij worden bijgevalen in haar standpunt dat de bestreden besluiten geen akten zijn die aan de verzoeker dienden te worden betekend. Het zijn immers geen besluiten die met betrekking tot de individuele rechtspositie van de verzoeker zijn genomen. De bestreden besluiten hebben daarentegen een algemene draagwijdte, aangezien ze de weging van een welbepaalde functie betreffen en de daarmee overeenstemmende loonschaal bepalen. Ze staan los van de dienstdoende titularis van die functie en gelden voor alle personen die titularis zijn of zullen zijn van die functie.

12. Bij ontstentenis van een verplichte bekendmaking of betekening van de bestreden besluiten, is de beroepstermijn voor de verzoeker ingegaan met de feitelijke kennisneming van deze besluiten.

Volgens de verzoeker heeft hij van deze besluiten slechts, na aandringen van zijn raadsman, op 10 augustus 2010 kennis gekregen.

Uit het administratief dossier blijkt niet en de verwerende partij toont ook niet aan dat de verzoeker al vroeger en zelfs al meer dan zestig dagen

voor het instellen van het voorliggende beroep een voldoende feitelijke kennis had van de inhoud en de draagwijdte van de bestreden besluiten.

De eerste exceptie kan bijgevolg niet worden aangenomen.

13. De bestreden besluiten zijn, zoals zo-even gesteld, geen besluiten met een individuele draagwijdte. Ze betreffen de in de personeelsformatie van het administratief en logistiek personeel opgenomen betrekking van adviseur van het niveau A, die onder meer de functie van bijzonder rekenplichtige inhoudt, en staan als zodanig los van de persoon die de betrekking bekleedt. De vraag of de verzoeker al dan niet effectief de functie van bijzonder rekenplichtige uitoefent, is niet relevant voor de beoordeling van zijn actueel belang bij het beroep. De bestreden besluiten gaan er immers van uit dat de functie van bijzonder rekenplichtige vervat is in de functie van adviseur. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de politieraad de inhoud van de functie van adviseur zou hebben gewijzigd en de functie van bijzonder rekenplichtige ervan zou hebben afgescheiden. De aanstelling van de financieel beheerder van de gemeente Keerbergen tot bijzonder rekenplichtige van de politiezone Boortmeerbeek-Haacht-Keerbergen is er klaarblijkelijk alleen gekomen omdat de verzoeker de desbetreffende functie niet wilde opnemen, dus als een noodzakelijke maatregel die diende te bewerkstelligen dat de taken van de bijzonder rekenplichtige effectief werden uitgeoefend. Een eventuele vernietiging van de bestreden besluiten zou ertoe kunnen leiden dat de functie van adviseur, die nog steeds deze van bijzonder rekenplichtige van de politiezone omvat, op een andere wijze wordt gewogen. Daarom heeft de verzoeker, die in de functie van adviseur is benoemd, een actueel belang bij zijn beroep. De omstandigheid dat de verzoeker sedert 1 november 2010 een verlof wegens persoonlijke aangelegenheden geniet, doet geen afbreuk aan dit belang.

De tweede exceptie is bijgevolg niet gegrond.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

14. De verzoeker voert in het middel de schending aan van de motiveringsplicht, alsook van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 tot 6, 8 en 9 van het ministerieel besluit van 5 juni 2007.

Hij betoogt dat in de bestreden besluiten geen enkele formele motivering te bespeuren valt. Elke feitelijke en juridische overweging ontbreekt, terwijl een motivering had moeten worden opgenomen in functie van de criteria die door het voormelde ministerieel besluit worden aangereikt.

Volgens de verzoeker werd ook de materiële motiveringsplicht geschonden, doordat een verkeerde toepassing werd gemaakt van het voormelde ministerieel besluit. Hij stelt dat de wegingscommissie voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn” maar drie punten in aanmerking heeft genomen, terwijl de korpschef vier punten had voorgesteld op grond van artikel 30 WGP en om de gelijkheid te bewaren met de bijzonder rekenplichtigen van alle andere politiezones.

De verzoeker stelt dat uit de artikelen 30, 32 en 32bis WGP duidelijk blijkt dat de bijzonder rekenplichtige in volledige onafhankelijkheid moet kunnen functioneren. Deze onafhankelijkheid strekt zich uit tot alle wettelijke opdrachten en impliceert dat het opgedragen takenpakket niet delegeerbaar is. Bijgevolg hadden voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn” minstens vier punten moeten worden toegekend, zoals voorgesteld door de korpschef. Het is volgens de verzoeker opmerkelijk dat de bestreden besluiten daarvan geen enkele melding maken. Hij benadrukt dat uit het advies van de wegingscommissie blijkt dat de functie als zodanig wordt gewogen en niet het

betrokken individu en dat de commissie adviseert om de functiebeschrijving opnieuw op te stellen vermits zij niet vertrouwd is met de weging van de functie van rekenplichtige.

15. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker de materiële en de formele motiveringsplicht vermengt door uit het ontbreken van een formele motivering af te leiden dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Nochtans hebben de formele en de materiële motiveringsplicht een verschillende inhoud. Door beide met elkaar te vermengen ondergraaft de verzoeker zijn stelling dat hij uit de beslissing niet kan opmaken waarom zijn functie in de klasse A2 werd ingedeeld. Het feit dat hij in staat is kritiek uit te oefenen op de motieven van de bestreden besluiten bewijst volgens de verwerende partij dat hij deze motieven kent, zodat hij geen schending van de formele motiveringsplicht kan inroepen. In casu is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt, vermits de verzoeker in zijn verzoekschrift zelf de twee adviezen van de wegingscommissie bijbrengt waaruit blijkt op welke manier de weging van zijn functie is gebeurd. Ook uit de klacht die de verzoeker op 19 februari 2009 indiende bij de toezichthoudende overheid, blijkt duidelijk dat hij zeer goed wist waar het over gaat.

De verwerende partij haalt vervolgens de motieven aan die in de beide bestreden besluiten zijn opgenomen. Zij stelt dat uit deze motieven alleen al afdoende blijkt op welke gronden de functie van adviseur in de klasse A2 werd ingedeeld. Bovendien verwijst deze motivering naar de adviezen van de wegingscommissie die zeer uitvoerig ingaan op de weging.

Voorts stelt de verwerende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat ook voldaan is aan de materiële motiveringsplicht. De verwerende partij heeft de opmerkingen van de verzoeker meegenomen in het beslissingsproces vermits ze werden voorgelegd aan de wegingscommissie met een voorstel om de functie in te delen in de klasse A3. In haar tweede advies spreekt de wegingscommissie zich duidelijk uit over het punt van discussie, met name de score voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn” op de as

“omkadering”. De bestreden besluiten maken zich de motivering van dit advies eigen door er duidelijk naar te verwijzen. De motieven, zoals die blijken uit het administratief dossier, tonen aan dat de genomen beslissingen redelijk zijn en zorgvuldig werden voorbereid.

Op de aangevoerde schending van het ministerieel besluit van 5 juni 2007 antwoordt de verwerende partij dat de politiezone over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij de weging van de functies. Dit wordt ook benadrukt in de omzendbrief GPI 60 van 5 juni 2007. Deze ruime beoordelingsbevoegdheid is omgekeerd evenredig met de beoordelingsruimte van de Raad van State die de discretionaire beoordeling van het bestuur slechts marginaal vermag te toetsen.

In casu had de politieraad geen enkele reden om te twijfelen aan de deskundigheid van het advies van de wegingscommissie. Dit advies werd dan ook integraal bijgetreden. Aldus zijn de bestreden besluiten tot stand gekomen na een zorgvuldige afweging van de argumentatie van de verzoeker en het advies van de wegingscommissie en zijn ze geenszins onredelijk.

16. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat de functie die diende te worden gewogen, de functie was van adviseur Personeel, ICT, Logistiek en Financiën, alsook de uitoefening van de functie van bijzonder rekenplichtige. Volgens de verzoeker blijkt uit de beide adviezen dat de wegingscommissie niet de functie van bijzonder rekenplichtige heeft gewogen, maar enkel deze van adviseur Personeel, ICT, Logistiek en Financiën. Volgens artikel II.III.14, § 2, RPPol moet de bijzonder rekenplichtige minstens behoren tot de klasse A2. Bijgevolg leidt alleen al de functie van bijzonder rekenplichtige tot een indeling in de klasse A2, maar de functie die werd gewogen houdt veel meer in dan enkel de taak van bijzonder rekenplichtige.

De verzoeker voert ten slotte nog aan dat de beide bestreden besluiten niet op een juridisch correcte wijze zijn opgesteld. Het eerste bestreden

besluit betreft een uitbreiding van de personeelsformatie van het administratief en logistiek personeel met één betrekking van niveau A - klasse 2. Het tweede bestreden besluit is identiek en kent de loonschaal A21 toe. Het tweede bestreden besluit had evenwel de verzoeker in de desbetreffende betrekking moeten benoemen en hem een correcte loonschaal moeten toekennen.

17. In zijn laatste memorie laat de verzoeker nog gelden dat de wegingscommissie door de verwerende partij niet op een behoorlijke wijze erover was ingelicht dat de te wegen functie eveneens de functie van bijzonder rekenplichtige omvatte. Hij benadrukt dat de onafhankelijkheid en de verantwoordelijkheid van de functie van bijzonder rekenplichtige impliceert dat voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn” minstens vier punten dienen te worden toegekend. Ten overvloede blijkt dit volgens de verzoeker uit het koninklijk besluit van 22 januari 2007, waarvan artikel 5 expliciet bepaalt dat de gewestelijke ontvanger die is aangewezen als bijzondere rekenplichtige en overgaat naar het administratief en logistiek kader van de lokale politie, minstens wordt ingedeeld in de klasse A3 met de loonschaal A31. De verzoeker stelt dat wanneer een functie wordt gewogen dit steeds op dezelfde wijze dient te gebeuren en niet al naargelang de persoon die de functie gaat vervullen. In casu moet niet alleen de functie van bijzonder rekenplichtige worden gewogen, maar tevens de functie van adviseur Personeel, ICT, Logistiek en Financiën. Uit de kwestieuze weging blijkt volgens de verzoeker dat hoe meer functies en verantwoordelijkheden worden toebedeeld, hoe lager de weging uitvalt.

Beoordeling

18. De bestreden besluiten zijn, zoals hiervóór vermeld, geen rechtshandelingen met een individuele strekking. Bijgevolg is de formele motiveringsplicht zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet van toepassing. Artikel 1 van de voormelde wet beperkt de formele motiveringsplicht immers tot de bestuurshandelingen met een individuele strekking.

Het middel kan dan ook niet worden aangenomen voor zover het de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht.

19. De materiële motiveringsplicht is daarentegen wel van toepassing op de bestreden besluiten. Het is een algemeen rechtsbeginsel dat elke bestuurshandeling, óók met een algemene strekking, moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. Er moeten dus deugdelijke motieven aan de bestreden besluiten ten grondslag liggen, maar het volstaat dat deze te vinden zijn in het administratief dossier.

20. Volgens de verzoeker is de materiële motiveringsplicht geschonden doordat de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van het ministerieel besluit van 5 juni 2007. De verzoeker stelt dat de wegingscommissie voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn” ten onrechte slechts drie punten in aanmerking heeft genomen, nu hij als bijzonder rekenplichtige rechtstreeks verantwoording moet afleggen aan de politieke overheid.

21. Uit het administratief dossier blijkt dat de wegingscommissie voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn” drie punten in aanmerking heeft genomen, dit is het puntenaantal dat wordt toegekend wanneer verantwoording wordt afgelegd aan de korpschef.

De wegingscommissie stelt daarover het volgende in haar advies:

“Voor zover de functie voor het merendeel van de taken (als bijzonder rekenplichtige) rechtstreeks rekenschap dient af te leggen aan de politieke overheid, kunnen voor dit criterium 4 punten worden toegekend. Indien dit niet het geval blijkt te zijn, kunnen slechts 3 punten worden toegekend. (bv.: voor het merendeel van de taken legt de functie, als financieel directeur, rekenschap af aan de korpschef en bijkomend, als bijzonder rekenplichtige, aan het politiecollege en de politieraad.)

Uit de functiebeschrijving blijkt duidelijk dat de functie voor het merendeel van de taken rekenschap aan de korpschef dient af te leggen. Daartoe kunnen slechts 3 punten worden toegekend voor dit criterium.”

Hieruit blijkt dat de wegingscommissie van oordeel was dat aangezien de taak van bijzonder rekenplichtige slechts een beperkt deel van de taken van de functie uitmaakte en deze voor het grootste deel taken omvatte waarvoor verantwoording moest worden afgelegd aan de korpschef, slechts drie punten konden worden toegekend voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn”. De verzoeker kan dan ook niet worden bijgevalen in zijn standpunt dat de wegingscommissie de functie van bijzonder rekenplichtige niet in aanmerking heeft genomen en enkel de functie van adviseur Personeel, ICT, Logistiek en Financiën heeft gewogen. Uit de commentaar die zij formuleert in haar advies, blijkt integendeel dat de commissie rekening heeft gehouden met het feit dat de voormelde functie van adviseur ook de functie van bijzonder rekenplichtige omvatte.

22. De wegingscommissie en de verwerende partij beschikken bij het wegen van de functies over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid. Teneinde deze te objectiveren heeft het ministerieel besluit van 5 juni 2007 criteria bepaald op grond waarvan deze weging dient te gebeuren. Daarbij blijft er voor de overheid een appreciatiemarge die enkel door de redelijkheid is begrensd. De Raad van State beschikt ten aanzien van deze appreciatie van de overheid slechts over een marginale controlebevoegdheid dit wil zeggen dat hij de weging slechts onregelmatig kan bevinden indien ze tegen alle redelijkheid ingaat.

23. Derhalve rijst de vraag of het oordeel van de wegingscommissie, nadien gevolgd door de verwerende partij, om de betrokken functie te wegen als van klasse A2 en, in het bijzonder, om voor het mede daaraan ten grondslag liggende criterium “hiërarchie in stijgende lijn” de score “drie” toe te kennen, als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd.

De functie van het enige CAlLog-personeelslid van het niveau A van de politiezone omvat, volgens de functiebeschrijving, het beleid van de diensten Personeel, Logistiek en ICT, onder de leiding van de korpschef. Nadien werd aan deze functie nog de taak van bijzonder rekenplichtige toegevoegd. De verzoeker stelt dat volgens artikel II.III.14, § 2, RPPol de bijzonder rekenplichtige minstens moet behoren tot de klasse A2. Hij argumenteert dat vermits de functie van bijzonder rekenplichtige aldus alleen al tot de indeling in de klasse A2 leidt, zijn functie die veel meer inhoudt dan enkel de taak van bijzonder rekenplichtige, hoger moet worden gewogen en in de klasse A3 dient te worden ingedeeld.

De verzoeker kan hierin niet worden bijgevalen. De enkele omstandigheid dat een deel van de taken van de functie, zouden leiden tot een indeling in de klasse A2, impliceert niet dat het geheel van de functie, met inbegrip dus van de overige taken, noodzakelijk dient te leiden tot een indeling in een hogere klasse. De te begeven functie dient in haar geheel te worden beoordeeld, rekening houdend met alle toegekende verantwoordelijkheden en hun relatief belang. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, impliceert dit geenszins dat hoe meer verantwoordelijkheden aan een functie worden toebedeeld, hoe lager de waardering zal zijn.

Uit het feit dat artikel 30 WGP onder meer bepaalt dat eenzelfde persoon kan worden aangewezen als bijzonder rekenplichtige van meerdere politiezones blijkt dat dit mandaat niet noodzakelijk een voltijdse betrekking uitmaakt. Uit de beslissing van de politieraad van 24 maart 2009 waarbij de financieel beheerder van de gemeente Keerbergen werd aangesteld als bijzonder rekenplichtige van de politiezone, blijkt dat deze persoon de voormelde functie

vervult “buiten de normale dienstprestaties voor de gemeente Keerbergen”, dus naast haar gewone taken. Hieruit kan worden afgeleid dat de functie van bijzonder rekenplichtige van de politiezone Boortmeerbeek-Haacht-Keerbergen een in omvang veeleer beperkt takenpakket betreft.

Het is dan ook niet zonder grond dat de wegingscommissie oordeelde dat de functie van adviseur van het niveau A bij de politiezone Boortmeerbeek-Haacht-Keerbergen voor het merendeel van de taken rekenschap dient af te leggen aan de korpschef. Minstens wordt door de verzoeker niet het tegendeel aangetoond. Het is niet kennelijk onredelijk om in dat geval te oordelen dat de score “drie” voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn” voor de functie in haar geheel behouden moet blijven.

24. Wat de grief betreft die door de verzoeker pas in zijn memorie van wederantwoord wordt ontwikkeld, namelijk dat de bestreden besluiten niet op een juridisch correcte wijze zijn opgesteld, moet worden opgeworpen dat een nieuw middel slechts ontvankelijk in de memorie van wederantwoord kan worden aangevoerd indien de verzoeker dit middel niet reeds in zijn verzoekschrift kon aanvoeren of indien het de openbare orde raakt. Aangezien de verzoeker kennis had van de bestreden besluiten toen hij zijn verzoekschrift indiende, had hij de voormelde grief ook reeds in zijn verzoekschrift kunnen aanvoeren. Bovendien blijkt niet dat het om een middel van openbare orde gaat.

Deze nieuwe grief kan niet worden aangenomen.

25. Uit wat voorafgaat volgt dat het eerste middel niet gegrond is.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

26. De verzoeker voert in het middel de schending aan van het legaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, “de feitenvinding”, het gelijkheidsbeginsel en artikel 30 WGP.

Hij betoogt dat artikel 30 WGP uitdrukkelijk bepaalt dat de bijzonder rekenplichtige zijn functie in volle onafhankelijkheid moet kunnen uitoefenen. De bijzonder rekenplichtige is de financiële manager van de politiezone en tevens adviseur van het politiecollege en de politieraad. Omdat hij ook de korpschef moet controleren, dient hij onder het gezag te staan van het politiecollege en niet van de korpschef.

Volgens de verzoeker is het strijdig met artikel 30 WGP dat de bestreden besluiten enkel het advies van de wegingscommissie aanhalen om te motiveren dat de klasse A2 dient te worden toegekend. Indien artikel 30 WGP gerespecteerd was geweest, dan zou niet de klasse A2, maar wel de klasse A3 zijn toegekend.

De verzoeker stelt voorts dat de opsplitsing tussen de taken van bijzonder rekenplichtige en de overige taken van adviseur tot gevolg heeft dat een ruimer takenpakket leidt tot een lagere verloning, wat in strijd is met de bedoeling van de wetgever zoals blijkt uit artikel 30 WGP en de omzendbrief GPI 60 van 5 juni 2007. Aldus is de verwerende partij niet op een zorgvuldige wijze tot haar besluit gekomen, in het bijzonder heeft zij de concrete situatie niet afdoende en volledig onderzocht.

Ten slotte voert de verzoeker aan dat het gelijkheidsbeginsel is geschonden doordat een functie van rekenplichtige die niet wordt gemengd met bijvoorbeeld de functie van diensthoofd Personeel, Logistiek, ICT en Financiën,

een hogere puntentoekenning krijgt voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn” dan een gecombineerde functie.

27. De verwerende partij herhaalt dat de verzoeker geen bijzonder rekenplichtige is en dat artikel 30 WGP derhalve niet op hem van toepassing is.

Zij stelt voorts dat artikel 30 WGP hoe dan ook niet voorschrijft dat de bijzonder rekenplichtige van de politiezone die tevens CALog-personeelslid van het niveau A is, moet worden ingedeeld in de klasse A3. Bij de weging van de functie van adviseur is overigens in aanmerking genomen dat de verzoeker eventueel zou worden belast met de functie van rekenplichtige van de politiezone.

De verwerende partij ziet ook niet in hoe het gelijkheidsbeginsel geschonden zou zijn. Ten eerste is er volgens haar geen verschillende behandeling tussen “de functie van CALog A + rekenplichtige en de functie van rekenplichtige niet gecombineerd met een CALog-functie”. Een rekenplichtige van een politiezone die geen CALog-personeelslid van de zone is, krijgt geen wedde maar een toelage en ontvangt dus geen hogere wedde dan degene die de verzoeker zou krijgen als CALog-personeelslid van het niveau A die de functie van rekenplichtige uitoefent. Ten tweede is de functie van een rekenplichtige die geen CALog-personeelslid van de zone is, niet te vergelijken met de functie van de verzoeker.

28. In zijn memorie van wederantwoord merkt de verzoeker op dat de verwerende partij verwijst naar artikel II.III.1, eerste lid, 1°,vii, RPPol, dat niet van toepassing zou zijn op de verzoeker. Deze bepaling werd ingevoegd bij het koninklijk besluit van 22 januari 2007 betreffende de overgang van sommige gewestelijke ontvangers die bijzonder rekenplichtige zijn van een politiezone naar het administratief en logistiek kader van de lokale politie. Dit is het enige uitvoeringsbesluit voor de rekenplichtige. Volgens de verzoeker wordt het door de andere politiezones bij gebrek aan andere regelgeving, naar analogie toegepast op elke rekenplichtige.

Beoordeling

29. Artikel 30 WGP, zoals gewijzigd bij wetten van 30 december 2001 en 20 juni 2006, luidt als volgt:

“De ontvangsten en uitgaven van de politiezone worden gedaan door een bijzondere rekenplichtige, die zijn taak in volledige onafhankelijkheid moet kunnen uitoefenen.

De bijzondere rekenplichtige is de financiële raadgever en financiële beheerder van de lokale politie.

Hij staat onder het gezag van het politiecollege.

In de ééngemeentezone treedt de gemeenteontvanger als bijzondere rekenplichtige op.

In de meergemeentenzone wordt de bijzondere rekenplichtige op voorstel van het politiecollege aangewezen door de politieraad onder de gemeenteontvangers en de ontvangers van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van een van de gemeenten die deel uitmaken van de politiezone of van een andere politiezone.

De politieraad kan evenwel een beroep doen op een bijzondere rekenplichtige van een andere politiezone, een personeelslid van niveau A van het administratief en logistiek kader van het lokale politiekorps, een gewestelijke ontvanger of op een personeelslid van een al dan niet tot de politiezone behorende gemeente of openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn dat voldoet aan de voorwaarden om in zijn gemeente benoemd te worden tot gemeenteontvanger of ontvanger van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, met uitzondering, in voorkomend geval, van een leeftijdsvoorwaarde.

Eenzelfde persoon kan worden aangewezen als bijzondere rekenplichtige van meerdere politiezones. Een korps van de lokale politie kan een van zijn personeelsleden van het administratief en logistiek kader als voltijdse of deeltijdse bijzondere rekenplichtige ter beschikking stellen van een ander korps van de lokale politie, ongeacht of hij al dan niet deze functie in zijn politiekorps van oorsprong uitoefent.

De bijzondere rekenplichtige die geen ontvanger is, legt de eed af in handen van de voorzitter van het politiecollege in de bewoordingen bepaald in artikel 137.

De bijzondere rekenplichtige heeft tot taak om, alleen en onder zijn verantwoordelijkheid, de ontvangsten van de politieoverheid te innen en tegen regelmatige bevelschriften de betaalbaar gestelde uitgaven te doen ten belope, hetzij van het bijzonder bedrag bepaald in elk artikel van de begroting, van het bijzonder krediet of van het voorlopig krediet, hetzij van het bedrag van de overeenkomstig artikel 248 van de nieuwe gemeentewet, overgeschreven kredieten.

Indien de bijzondere rekenplichtige weigert het bedrag van regelmatige bevelschriften te betalen of zulks uitstelt, wordt de betaling vervolgd, zoals inzake directe belastingen, door de rijksontvanger, nadat de gouverneur, die de

bijzondere rekenplichtige oproept en hem vooraf hoort, indien hij zich aanmeldt, de bevelschriften uitvoerbaar heeft verklaard.

Bij beslissing van de politieraad kan de bijzondere rekenplichtige die houder is van een diploma of studiegetuigschrift dat ten minste evenwaardig is met die welke in aanmerking worden genomen voor de indienstneming in de betrekkingen van niveau A bij de federale rijksbesturen, op zijn verzoek overgaan naar het administratief en logistiek kader van het betrokken lokale politiekorps. De bijzondere rekenplichtigen van meerdere politiezones kan slechts overgaan naar de personeelsformatie van ten hoogste twee lokale politiekorpsen. Hij is een vastbenoemd personeelslid van het betrokken lokale politiekorps of korpsen en wordt van rechtswege bekleed met een bijzondere graad van niveau A. De Koning bepaalt het statuut van de bijzondere rekenplichtige evenals de nadere regels voor de uitoefening van hun taak. De politieraad kan beslissen het niveau van bezoldiging dat de bijzondere rekenplichtige voor zijn overgang genoot, te vrijwaren. Voor het overige bepaalt de Koning de nadere regelen van die overgang.”

Terecht stelt de verwerende partij dat artikel 30 WGP niet voorschrijft dat de bijzonder rekenplichtige van de politiezone, die tevens CALog-personeelslid van het niveau A is, moet worden ingedeeld in de klasse A3. Het voormelde wetsartikel regelt op geen enkele wijze de indeling van de functie van bijzonder rekenplichtige in één van de vijf klassen van het niveau A. Het bepaalt slechts dat indien de bijzonder rekenplichtige overgaat naar het CALog-personeel, hij van rechtswege wordt bekleed met een bijzondere graad van het niveau A. Het bepaalt helemaal niet in welke klasse die bijzondere graad moet worden ingedeeld. Het valt dan ook niet in te zien waarom, zoals de verzoeker beweert, het strijdig zou zijn met artikel 30 WGP dat de bestreden besluiten enkel het advies van de wegingscommissie aanhalen om te motiveren dat de klasse A2 dient te worden toegekend, noch waarom nooit een indeling in de klasse A2 zou zijn gebeurd, maar wel in de klasse A3, indien artikel 30 WGP gerespecteerd was geworden.

30. Uit de beoordeling van het eerste middel is voorts reeds gebleken dat de verzoeker niet kan worden bijgevalen in zijn standpunt dat de “opsplitsing” van taken tot gevolg heeft dat een ruimer takenpakket tot een lagere verloning leidt.

31. De verzoeker voert ten slotte ook nog aan dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden doordat een functie van rekenplichtige die niet vervat is in de functie van diensthoofd Personeel, Logistiek, ICT en Financiën, een hogere waardering krijgt voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn” dan het geval is wanneer deze beide functies worden gecombineerd. De verzoeker laat aldus gelden dat de functie van bijzonder rekenplichtige op zich vier punten verdient voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn”, terwijl hij ingevolge de combinatie van die functie met zijn functie van CALog-adviseur voor dit criterium geen vier maar slechts drie punten verkreeg. De door de verzoeker gemaakte vergelijking gaat evenwel niet op, aangezien bij een weging van een functie het geheel wordt gewogen en niet de onderdelen ervan. Zoals hiervóór bij de beoordeling van het eerste middel reeds werd aangegeven, betreffen de taken van bijzonder rekenplichtige die aan de adviseur van de politiezone Boortmeerbeek-Haacht-Keerbergen worden toegewezen, een veeleer beperkt pakket en is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, in navolging van de wegingscommissie, bij de beoordeling van de gehele functie voor het criterium “hiërarchie in stijgende lijn” drie punten heeft toegekend. De situatie van de verzoeker kan dan ook niet worden vergeleken met deze van een bijzonder rekenplichtige wiens volledige functie het stellen van rekenplichtige handelingen betreft en daarvoor verantwoording verschuldigd is aan de politieke overheid. Er valt dan ook geen ongelijke behandeling te onderkennen.

32. Het tweede middel is evenmin gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 mei 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche